

[Hilmar Baunsgaard.]

naturligt, om de nordiske lande udvidede bestræbelserne for at udbygge samarbejdet mest muligt. Hvis man ikke så ensidigt som hidtil tog det for givet, at vi under alle omstændigheder ender i det fællesmarked, vi kender i dag, så kunne der måske findes nye perspektiver både i det økonomiske og det politiske samarbejde mellem de nordiske lande.

Må jeg, inden jeg forlader det udenrigs-politiske, sige, at det er med tilfredshed, at det radikale venstre noterer bebudelsen af en rationalisering af det danske forsvar. En samling af de militære værn i et enhedsværn og den forenkling, det giver mulighed for, må alle være interesseret i. Der kan være uenighed om størrelsesordenen af de bevilgede midler, men der bør ikke kunne være uenighed om, at de bevilgede midler skal udnyttes bedst muligt; det er jo også indlysende nødvendigt, hvis en begrænsning af de militære udgifter skal muliggøres.

I den forbindelse kan jeg selvfølgelig ikke undlade at udtale håbet om, at den tjenestetidsnedsættelse, det radikale venstre har arbejdet for, snarest kan virkeliggøres. Vi har ligeledes noteret med tilfredshed, at regeringen er opmærksom på afspændingstendenser i Europa, og igen udtaler jeg håbet om, at en radikal tanke kan virkeliggøres, idet vi håber, at regeringen aktivt vil gå ind i arbejdet for at få tilslutning i andre europæiske lande til afholdelse af en europæisk sikkerhedskonference. Og så udtrykker jeg i øvrigt håbet om, at vi i dette høje ting snarest kunne få en udenrigs-politisk debat. Dem har vi for få af.

Af andre enkeltheder i statsministerens tale vil jeg gerne knytte nogle bemærkninger til afsnittet om jordlovgivningen. Det radikale venstre tager selvsagt imod indbydelsen til den bebudede drøftelse af samarbejdsmulighederne. Vi gør det, fordi også vi er af den opfattelse, at jordlovgivningen er et centralt problem. Den fremgangsmåde, statsministeren bebudede at ville følge: at fremsætte de enkelte lovforslag til vedtagelse, efterhånden som de bliver færdige, forstår jeg godt, at statsministeren af mange grunde må foretrække. Formentlig er det også muligt at skille enkelte områder ud til særskilt behandling. Det gælder f. eks. naturfredningsloven og

jordlovsproblemerne med særlig tilknytning til et eventuelt medlemskab af fællesmarkedet.

På andre områder er det imidlertid indlysende, at der er en sammenhæng, som ikke muliggør den stykkevise vedtagelse. Dels vil i mange tilfælde en isoleret bedømmelse ikke være mulig, dels vil det kunne tænkes, at virkningerne af en lov afgørende påvirkes af udformningen af andre. Det gælder f. eks. regeringens ønske om en skærpelse af kapitalvindingsskatten. Jeg tror ikke, regeringen gavner samarbejds-mulighederne ved at plukke dette ud til særskilt vedtagelse. Dels er en forøget kapitalvindingsskat isoleret uden gavnlige indflydelse på jordsituationen, dels hænger jo dette sammen med udformningen af en eventuel frigørelsesafgift og tilbudspligt, dels afhænger behovet for en forøgelse væsentlig af den udformning, en række andre jordlovsbestemmelser får. Vi er villige til at drøfte, hvis der efter en jordlovsvedtagelse stadig er udsigt til urimelige jord-spekulationer, en eventuel forøgelse af kapitalvindingsskatten, men isoleret er forslaget uden vor interesse. Det var selvfølgelig ganske snedigt af statsministeren at placere sine udtalelser om kapitalvindingsskatten i afsnittet om skatter. Men det hører jo hjemme i afsnittet om jordlovgivningen, og dér henstiller vi at det bliver behandlet.

Hvad skatterne angår, er det efter det radikale venstres opfattelse en hastesag at få formuleret den skala, hvorefter man skal beskattes til næste år. Forhåbentlig bliver det en egentlig enhedsskala. Ligeledes anser vi det for at være en hastesag at få udformet de overgangsbestemmelser, der skal gælde, når fradragsreglen falder bort. Det radikale venstre er fortsat af den opfattelse, at disse overgangsregler må sigte mod at modvirke såvel urimelige skatteforøgelser som urimelige skatteunddragelser. Sådan som finansministerens forslag var udformet i sidste samling, løste det kun en del af problemet; de, der har spekuleret med forudbetalinger for et år siden, kommer til at gå fri, og derved kommer andre til at betale mere, fordi skalaprocenterne derved generelt må forhøjes. Det er ikke rimeligt. Jeg tror, der er en mulighed for at løse dette problem, men jeg tror også,